

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15152/2025
19.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Лазаревић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., мал. ВВ и мал. ГГ, чији је законски заступник мајка ББ, а чији је заједнички пуномоћник Владан Шарац, адвокат из ..., ради недозвољености извршења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1252/2025 од 29.05.2025. године, у седници одржаној 19.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1252/2025 од 29.05.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1252/2025 од 29.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П 1664/22 од 05.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се прогласи за недопуштено извршење које се спроводи на непокретности тужиоца – трособном стану бр. ..., површине 84 м2, који се налази на другом спрату стамбене зграде бр. ..., у Ул. ... у ..., на к.п. бр. .../... КО ..., уписане у ЛН бр. ... КО ..., а што би тужене биле дужне да признају и трпе, као неоснован. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженима на име трошкова парничног поступка солидарно исплати износ од 603.000,00 динара. Ставом трећим изреке, стављено је ван снаге доказно решење о саслушању сведока ДД из

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 1252/2025 од 29.05.2025. године, ставом првим изреке, одбио жалбу и потврдио пресуду Основног суда у Шапцу П 1664/22 од 05.12.2024. године, у делу одлуке о тужбеном захтеву и одлуку о трошковима поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену, посебну ревизију, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је недопустивост извршења које се спроводи на непокретности тужиоца – трособном стану површине 84 м² на другом спрату бр. ... у Ул. ... у ..., уписану у ЛН бр. ... КО Тужбени захтев тужиоца заснива се на чињеници да не постоји потраживање на основу кога је одређено предметно извршење. Побијаном одлуком тужбени захтев тужиоца је одбијен, у смислу одредбе члана 81. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу, имајући у виду да он није, у својству извршног дужника, изјавио жалбу против решења о извршењу, нити је доказао да је предметни уговор о зајму од 23.09.2014. године, на основу ког је оверена заложна изјава, покренут и спроведен извршини поступак по предлогу извршног повериоца, правног претходника тужених, пок. ЋЂ, симулован или ништав правни посао или да је дуговање по истом уговору престало у смислу одредбе члана 557. Закона о облигационим односима. Посебном ревизијом тужилац указује на погрешну примену материјалног права, што је без утицаја на одлучивање, јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај. Такође, погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање у погледу чињенице изјављивања жалбе против решења о извршењу, на шта ревидент такође у ревизији указује, није разлог за изјављивање посебне ревизије, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради недопустивости извршења тужилац је поднео 03.11.2022. године, а вредност предмета спора је 3.600.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинско-правни спор који се односи на ненувчано потраживање, у ком вредност предмета спора побиијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**